

குழந்தைகளின் உரிமைகள்

(Rights of Children)

குழந்தைகளைப் பேணி அவர்களது எதிர்காலத்தைக் காப்பது பெரியவர்கள், நாடு, ஐ.நா. அவை ஆகியவற்றின் பொறுப்பாகும். உலக மக்கள் தொகையில் 240 கோடி குழந்தைகள் உள்ளனர். அவர்களுள் 25 கோடி குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். அவர்களுள் 12 கோடிப் பேர் முழுநேரத் தொழிலாளர்கள். கல்வி வாய்ப்பின்மை, பொருளாதாரத் தேவை போன்ற காரணங்களால் அவர்கள் பாதுகாப்பு அற்றவர்களாய் உரிமைகளற்றவர்களாயுள்ளனர். வளரும் நாடுகளில் மனிதர்களின் உரிமைப் பெருக்கம் காரணமாக குழந்தைகளின் உரிமைகளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் வலுப்பெறலாயின, மேலும் இந்தியாவிலும் 5.4 விழுக்காடு 5 முதல் 14 வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் இருந்தனரென்பதை 1991-ஆம் ஆண்டின் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு கூறுகிறது. 1981-இல் இருந்ததைவிட 10 விழுக்காடு அதிகமாக 64.16% குழந்தைகள் கல்வி கற்றவர்களாகவும், 35.84% குழந்தைகள் கல்வி அறிவில்லாதவர்களாகவும் இருந்தனர். இதைப்போல தமிழகத்தில் 1991ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி 85.03% குழந்தைகள் கல்வி கற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இந்திய மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு 2011 ஆம்

ஆண்டின்படி 5 முதல் 14 வயதுள்ள குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஒருகோடியே இரண்டு இலட்சம். குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை கிராமங்களில் குறைந்து நகரங்களில் மிகுந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் குழந்தைகளின் உரிமைகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளல் இன்றியமையாததாகும்.

கல்வி உரிமை

அரசு கட்டாய இலவசக் கல்வியை அமல் செய்தாலும் பள்ளிக்குச் செல்லத் தொடங்கிய குழந்தைகளின் அளவு 72.77 விழுக்காடாயிருந்தது. ஆனால் பள்ளிப் படிப்பைப் பாதியில் நிறுத்திவிடும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை குறையவில்லை. மேலும் கல்வி கற்காமலேயே இருந்துவிடும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையும் பெருகுகின்றது. குழந்தைகளின் கல்வி கற்றல் மற்றும் பல்வேறு உரிமைகளும் எவ்வாறு உள்ளனவென்பதைக் காணலாம்.

பிற உரிமைகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு 24ஆம் பிரிவின்படி குழந்தைகளை ஆபத்தான தொழிற்சாலைகளிலோ சுரங்கப் பணிகளிலோ ஈடுபடுத்தக் கூடாது. மனிதப் பண்பாட்டிற்கும், குழந்தைகளின் உரிமைக்கும் பாதிப்பளிக்கச் கூடியவையாகையால் அவற்றைத் தடுக்க வேண்டியதாயுள்ளது. அப்பணிகளில் அவர்களை ஈடுபடுத்தினால் அவர்களுடைய உடல்நலம் கெடும். அவர்கள் முழுமையான வளர்ச்சியை அடைய முடியாது. அவர்களது செயல்கள், ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் குறை ஏற்பட்டு குற்றச் சூழல்கள் அதிகமாகும். அவர்களை அத்தகைய பணிகளில் ஈடுபடுத்தாமல் பள்ளிக்குச் செல்ல வகை செய்வது அவர்களுடைய உரிமையைப் பாதுகாப்பதாகும்.

23-ஆம் பிரிவின்படி மனிதனைக் கட்டாயப் பணிகளில் ஈடுபடச் செய்து குழந்தைகளைப் பணியாளர்களாக்கி அவர்களுடைய உரிமை மற்றும் உழைப்பினைச் சுரண்டுவது தடுக்கப்பட வேண்டும்.

39-ஆம் பிரிவு இளமைக் காலத்தில் குழந்தைகளின் வாழ்க்கையை நலமும், பாதுகாப்பும், மகிழ்ச்சியும் உடையதாக இருக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

45-ஆம் பிரிவு 1960ஆம் ஆண்டுக்குள் 14 வயது முடிய குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயக் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டுமெனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்திய அரசியலமைப்பு குழந்தைகளின் உரிமைகளைப் பற்றிய கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. இதன் வாயிலாக குழந்தைகளின் உரிமைகளை நாம் நன்கறியலாம்.

ஐக்கிய நாட்டவையும் குழந்தைகளின் உரிமைகளும்

பன்னாட்டுக் குழந்தைகளின் நலன் மற்றும் மேம்பாட்டிற்காக ஐக்கிய நாட்டவை பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது.

மனித உரிமைகள் பிரகடனமானது 1948-டிசம்பர் 10-இல் வெளியிடப்பட்டது. அதன் 25-ஆம் பிரிவின்படி தீருமண உறவின் மூலம் பிறந்த குழந்தைகளுக்குப் போதுமான சமூகப் பாதுகாப்பு உண்டு எனப்பட்டது. குழந்தைப் பருவத்தில் அவர்களது வளர்ச்சி, பாதுகாப்பு ஆகியவற்றிற்கான உரிமைகள் உண்டு.

அப்பிரகடனத்தின் 26ஆம் பிரிவு கட்டாய இலவச தொடக்கக் கல்வியை குழந்தைகளுக்குத் தரவேண்டுமெனக் கூறுகின்றது.

1966 டிசம்பர் 16-இல் உருவாக்கப்பட்ட வாழ்வியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய கூட்டு ஒப்பந்தத்தின் 24-ஆம் பிரிவு குழந்தைகளின் உரிமைகளைப் பற்றி விளக்குகின்றது. எவ்விதமான வேறுபாடுகளும் இன்றி பெற்றோர், அரசு மற்றும் சமுதாயத்தின் பாதுகாப்பைப் பெற குழந்தைகளுக்கு உரிமையுண்டு என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் நாட்டின் பல்வேறு பிரிவுகளால் ஆன உரிமைகளைப் பெற உரிமையுண்டு.

அதைப் போல 3, ஜனவரி 1966-இல் வெளியிடப்பட்ட பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு உரிமைகள் பற்றிய பன்னாட்டு ஒப்பந்தத்தில் குழந்தை பெற்ற தாய்மார்களின் பாதுகாப்புடன் குழந்தைகளின் பாதுகாப்பைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களைத் தேவையில்லாத ஆபத்தான பணிகளில் ஈடுபடுத்தக்கூடாது. அவர்களது சுதந்திரத்தையும், சுகாதாரத்தையும் பாதுகாக்கும் உரிமையும் தரப்பட்டுள்ளது. அவ்வுடன்படிக்கையின் 10(2)ஆம் பிரிவு, குற்றம் செய்த குழந்தைகள் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய வயதுக்கேற்ப நடத்தப்பட்டு, திருத்தப்பட வேண்டும் எனப் பகர்கின்றது.

குழந்தைகளின் உரிமைகள் பற்றிய ஐ.நா. உடன்படிக்கை

ஐ.நா. பொதுச்சபையால் 20 நவம்பர் 1989-இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு 2, செப்டம்பர் 1990-இல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட உடன்படிக்கை 11, 12, ஜூன் 1989-இல் நடைபெற்ற ஸ்டாக்ஹோம் மாநாட்டில் முடிவு செய்யப்பட்டது. இதற்குப் பல முன் மாதிரிகள் உண்டு. 1924-இல் குழந்தைகள் நலன் குறித்து வெளியிடப்பட்ட ஜெனீவா பிரகடனம், 1948-இல் வெளியான மனித உரிமைப் பிரகடனம், 1986 நவம்பரில் நடந்த சார்க் மாநாடு போன்றவற்றால் குழந்தைகளின் உரிமைகள், நலன்கள் மற்றும் பாதுகாப்பு பற்றிய நடவடிக்கைகள் பல வழிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 2, செப்டம்பர் 1990-இல் இது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் குழந்தைகளின் உரிமைகள் அவற்றுக்கான சட்டப் பாதுகாப்பு, அவற்றுக்கான குடும்பம் மற்றும் அரசின் கடமைகள் ஆகியன தெளிவுபடுத்தப்பட்டன. இதை 61 நாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

இவ்வுடன்படிக்கை பல காரணிகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. குழந்தைகளுக்கு உள்ள உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் மிகுதியான கவனம் செலுத்துதல், அவர்களுடைய நலவாழ்விற்கான சுற்றுச்சூழல்கள் சீரானவையாக அமைக்கப்படல், பெற்றோரையும், பெரியோரையும் குழந்தைகளின் நலனுக்காக விட்டுக்கொடுத்து வாழ வகை செய்தல் ஆகியன இன்றியமையாததாகும். இதில் ஒரு முன்னுரையும் 42 பிரிவுகளும் உண்டு.

முன்னுரை

குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவம், சம உரிமைகள், மதிப்பு போன்றவற்றில் தனிக்கவனம் செலுத்தி அவர்களது வளர்ச்சி, முன்னேற்றம் ஆகியவற்றிற்கு பாதுகாப்பையும் உதவிகளையும் செய்தல் வேண்டும். குழந்தைகள் தங்களது எதிர்காலத்துக்கான தனியான வழியை அமைத்துக் கொள்ள உரிமையுடையவர்கள். சட்டப் பாதுகாப்பின் மூலம் அவர்களது மனஉணர்வுகளை வளரச் செய்யவேண்டும். இளங்குற்றவாளிகள் மீது போதுமான அளவு கவனம் செலுத்தி அவர்களின் வாழ்க்கை புத்துயிர் பெற வழிசெய்தல் வேண்டும். அவர்களது வாழ்க்கை தரமானதாக அமைய ஆவன செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கில் இவ்வுடன்படிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவுகள்

18 வயதுக்கு உட்பட்டோர் அனைவரும் குழந்தைகள் எனக் கொள்ளப்பட்டு, குழந்தைகள் யார் என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. (பிரிவு-1)

எவ்விதமான பாகுபாடுகளும் வேறுபாடுகளின்றி நடத்தப்பட்டு பாரபட்சங்கள் நீக்கப்பட்டு பெற்றோர் தேவையில்லாமல் கண்டிப்பதையோ, தண்டிப்பதையோ தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். (பிரிவு-2)

குடும்பம், அரசு, சமூகம், நீதிமன்றம், சட்டம் ஆகியன குழந்தைகளின் உரிமைகளை நிலைநாட்டி பாதுகாக்கக் கூடியதாயிருத்தல் வேண்டும். (பிரிவு-3)

அனைத்து குழந்தைகள் நலன்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு அமைப்புகளும் அதைச் செயலாக்க முயற்சித்தல் வேண்டும். (பிரிவு-4)

பெற்றோர்கள், குழந்தைகளின் வளர்ச்சி, மேம்பாடு ஆகியவற்றைச் செயல்படுத்தக்கூடிய வகையில் தமது பொறுப்புகளையும் கடமைகளையும் செய்யும் உரிமையை உறுப்பு நாடுகள் மதிக்க வேண்டும். (பிரிவு-5)

குழந்தைகளின் வாழ்க்கை மற்றும் வளர்ச்சி ஆகியவற்றை நாடுகளின் அரசுகள் உத்தரவாதத்துடன் தரவேண்டும். (பிரிவு-6)

குழந்தையின் பிறப்பைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். தனக்கென ஒரு பெயரைப் பெறும் உரிமையும், பெற்றோரின் அரவணைப்பைப் பெறும் உரிமையும் உண்டு. (பிரிவு-7)

குழந்தைகளுக்கான பெயர், உறவு, தேசியம் ஆகியன மறுக்கப்படாமல் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். (பிரிவு-8)

பெற்றோரிடமிருந்து குழந்தையைப் பிரிக்கும் உரிமை யாருக்கும் இல்லை. ஆனால் குழந்தை குற்றவாளியானால், முறையற்ற செயல்களில் ஈடுபட்டால் அல்லது ஈடுபடுத்தப்பட்டால் அந்த நேரங்களில் குழந்தையைப் பற்றித் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு. (பிரிவு-9)

ஒரு குழந்தையானது பெற்றோரின் பாதுகாப்பில் வாழ உரிமையுண்டு. பெற்றோர் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தால் அவர்களுடன் குழந்தை சேர்ந்து வாழ மனிதாபிமான முறையில் அனுமதிக்க வேண்டும். (பிரிவு-10)

ஒரு நாட்டிலிருந்து பிறிதொரு நாட்டிற்கு சட்டத்திற்குப் புறம்பாகச் செல்வதற்கோ, அல்லது அனுப்புவதற்கோ உரிமையில்லை. அது நிகழாமலிருக்க இருநாடுகளின் அரசுகளும் தக்க நடவடிக்கைகளுக்கான ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். (பிரிவு-11)

அனைத்து நிலைகளிலும் தன்னைப் பாதிப்பவற்றைப் பற்றிக் கருத்துக் கூற குழந்தைக்கு உரிமையுண்டு. அவ்வுரிமையை நிலைநாட்ட அரசுகள் உதவ வேண்டும். (பிரிவு-12)

சிந்தனை, மனச்சாட்சி, சமயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் செயல்பட குழந்தைகளுக்கு உரிமையுண்டு. அதைப் பாதுகாக்க பெற்றோருக்கு உரிமையுண்டு. (பிரிவு-13)

குழந்தைகள் அமைதியாகப் பலருடன் கூடி வாழ உரிமை உடையவர்கள். (பிரிவு-14)

குழந்தைகளின் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளை, அவை
 நிறையானவையாக இருப்பின், தடுப்பதற்கு யாருக்கும் உரிமையில்லை.

(பிரிவு-15)
 குழந்தைகளின் தனிமை, சிறப்புரிமை ஆகியன எவ்விதமான
 துன்பங்களையும் இல்லாமல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அவற்றில்
 அல்லது மீறல்கள் ஏற்பட்டால் சட்டப்படியான பாதுகாப்புக்கு
 உரிமையுண்டு. (பிரிவு-16).

குழந்தைகளைப் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து, குழந்தைகள்
 குழுவளர்ச்சி அடைய உரிமையுண்டு. குழந்தை நூல்கள்,
 குழந்தைகளுக்கான தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள், நெறிமுறைகள்
 ஆகியன உருவாக்கப்பட வேண்டும். குழந்தைகளின் பாதுகாப்புக்கான
 தகவல் தொடர்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். (பிரிவு-17)

பெற்றோர் தம்முடைய குழந்தைகளை நல்ல முறையில்
 வளர்த்து ஆளாக்க கடமைப்பட்டவர்கள். குழந்தைகளின் சுகாதாரம்,
 வளர்ச்சி, படிப்பு, முன்னேற்றம், உரிமைப் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றில்
 பெற்றோர் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இவ்வுடன்படிக்கையை
 ஏற்றுக்கொண்ட நாடுகள் குழந்தைகளின் நலனைப் பேண,
 பெற்றோர்களுக்கு வழிகாட்டி பெற்றோர்களைச் செயல்படச்
 செய்யவேண்டும். (பிரிவு-18).

உடல் மற்றும் மன அடிப்படையிலான சுரண்டல்கள்,
 வன்முறை, இழிவுபடுத்தப்படல், புறக்கணிக்கப்படல்,
 கொடுமைப்படுத்தப்படல் போன்ற முறைகேடுகள் இன்றி
 குழந்தைகளுக்குத் தேவையான பாதுகாப்புகள் கிடைக்க வகை செய்ய
 வேண்டும். (பிரிவு-19)

பெற்றோரிடமிருந்தும், குடும்பத்திலிருந்தும் பிரிந்து
 வாழவேண்டிய நிலை ஒரு குழந்தைக்கு ஏற்பட்டால் அக்குழந்தையைப்
 பாதுகாக்க வேண்டியது அரசின் கடமையாகும். (பிரிவு-20)

குழந்தைகளைத் தத்தெடுப்பதைச் சட்டம் அங்கீகரிக்கின்றது. ஆனால் தத்தெடுக்கும் போது குழந்தைகளின் உச்சக்கட்ட நலன் மனத்தீர் கொள்ளப்பட வேண்டும். (பிரிவு-21)

ஒரு குழந்தை அகதியானால் பிற குழந்தைகளுக்குள்ள உரிமைகள் அந்தக் குழந்தைக்கும் தரப்பட வேண்டும். அதைச் செய்து தருவது அரசின் பொறுப்பாகும். இது, மனிதத்தன்மை மற்றும் மனிதாபிமான உரிமை காரணமாக மேற்கொள்ளப்படுவதாகும். (பிரிவு-22)

உடல் ஊனமுற்ற, மனவளர்ச்சி குன்றிய குழந்தைகளின் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்பட்டு அவர்களுக்கு சுயசார்புநிலை தரப்பட வேண்டும். சமுதாயத்திலும் அவர்கள் பங்கேற்க வகை செய்ய வேண்டும். அவர்களுடைய உடல் ஊனங்களை நீக்க, மன வளர்ச்சியை உண்டாக்க அரசு தேவையான மருத்துவ வசதிகளைத் தரவேண்டும். (பிரிவு-23)

முழுமையான பராமரிப்பின் மூலம் குழந்தைகளுடைய உடல்நலம் பேணிப் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். குழந்தை மரணம் தடுக்கப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கான ஊட்டச்சத்து நிறைந்த உணவை நல்க வேண்டியதும் அரசின் பொறுப்பாகும். தூய்மையான நீர் வசதி, காற்றோட்ட வசதி, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, அக்குழந்தையின் தாயின் பாதுகாப்பு போன்ற பல வழிகளிலும் அந்தந்த நாடுகளின் அரசுகள் செயல்பட வேண்டும். (பிரிவு-24)

மனநலம் குன்றிய, உடல் ஊனமுற்ற குழந்தைகளின் மனஉளைச்சலைக் குறைக்கக் கூடிய வகையில் அவர்கள் கவனிக்கப்பட வேண்டும். பொருளாதாரப் பின்னணிகள் அவர்களுக்கு பக்கபலமாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும். (பிரிவு-26)

குழந்தைகளின் மன வளர்ச்சிக்காக அவர்களுடைய ஆன்மீகம், ஒழுக்கப் பண்பாடு ஆகியவற்றை வளரச் செய்வது பெற்றோரின் கடமையாகும். உடன்படிக்கை நாடுகள் இதற்கான வழிவகைகளைச் செய்து தர வேண்டும். (பிரிவு-27)

குழந்தையின் எதிர்காலம் அது கற்கும் கல்வி சார்ந்தது. கல்வி உரிமையை உறுப்பு நாடுகளும் பெற்றோர்களும் பாதுகாத்துத் தர வேண்டும். கட்டாய தொடக்கக்கல்வி, மேல்நிலைக்கல்வி, தொழிற்கல்வி போன்றவற்றிலும் அவர்களுடைய உரிமைகள் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும். கல்வியைப் பெற அவர்கள் தொடர்ந்து பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டு, பள்ளியிலிருந்து இடையில் நிற்கும் நிலை தவிர்க்கப்பட்டு, முறையான கல்வியைத் தர அரசுகள் முன்வரவேண்டும். கல்விமுறையில் காலத்திற்கேற்ற புது முறைகள் புகுத்தப்பட்டு பயனடையச் செய்தலும் தவிர்க்க முடியாதது. (பிரிவு-28)

குழந்தையின் கல்வியானது அவர்களுடைய ஆளுமை, உரிமை ஆகியவற்றைப் பாதுகாக்கக் கூடியதாய், பெரியோர், பெற்றோர், பண்பாடு, கலாச்சாரம், நாடு ஆகியவற்றை மதிக்கும் பண்பை அவர்களிடம் உருவாக்க வேண்டும். (பிரிவு-29)

சிறுபான்மைப் பிரிவைச் சேர்ந்த பழங்குடியினரின் குழந்தைகளைப் போன்றோருக்கும் சமுதாயத்தின் பிற குழந்தைகளுக்கு உள்ளதைப் போன்ற ஒத்த உரிமைகள் உண்டு. மற்ற குழந்தைகளுடன் இணைந்து சமயம், பண்பாடு, மொழிவளம் ஆகியவற்றைப் பெற அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு. எனவே சீரான சூழல்களை உருவாக்கி கல்வியளிப்பது உறுப்பு நாடுகளின் கடமை. (பிரிவு-30)

குழந்தைகள் பொழுதுபோக்கு, ஓய்வு, விளையாட்டு ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு இழந்த சக்தியை மீண்டும் பெற இயலும். இவ்வுரிமைகள் நல்கப்பட்டால் தான் அவர்களது எதிர்காலம் சிறப்படையும். அதற்கான வாய்ப்புகளை அரசு தரவேண்டும். (பிரிவு-31)

பொருளாதாரச் சுரண்டல்களிலிருந்து பாதுகாப்பதும் அரசின் கடமையாகும். வேலைகளில் சேரும் வயது, குழந்தைத் தொழிலாளர்களைத் தவிர்த்தல் போன்றவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட வேண்டும். வேலை நேரம் மற்றும் பிற விதிமீறல்களைச் சட்டப்படி தவிர்த்தல். (பிரிவு-32)

போதைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கான பாதுகாப்பை குழந்தைகளுக்குத் தர வேண்டும். மனதையும் உடலையும் பாதிக்கும் மருந்துகளை அவர்கள் பயன்படுத்துவதை தடுக்க வேண்டும். அவற்றைத் தயாரித்தல், மக்களுக்கு அவற்றைத் தருதல் போன்றவற்றிலிருந்து குழந்தைகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். (பிரிவு-33)

பாலியல் ரீதியில் குழந்தைகள் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதைத் தடுக்க வேண்டும். முறைகேடாக அச்சுறுத்தி, குழந்தைகளை உமாற்றி முறையற்ற பாலியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடச் செய்வதைத் தடைசெய்ய தேசிய மற்றும் பன்னாட்டளவில் முடிவுகள் எட்டப்பட வேண்டும். (பிரிவு-34)

குழந்தை கடத்தல், குழந்தைகளை விற்றல் போன்றவையும் தேசிய மற்றும் பன்னாட்டளவில் தடுக்கப்பட வேண்டும். (பிரிவு-35)

குழந்தைகளின் நலன்களை பலவழிகளிலும் பாதுகாக்க உறுப்பு நாடுகளின் அரசுகள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். பெண் குழந்தைகளை பாலியல் குற்றங்களில் ஈடுபடுத்துதல், கொத்தடிமைகளாக ஆக்குதல் ஆகியவை தடுக்கப்பட வேண்டும். சமூகச் சூழல்களிலிருந்து புறக்கணிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் சமூக விரோதிகளாகின்றனர். அவர்கள் திருடர்களாக மாறுகின்றனர். அவர்கள் நிரந்தரக் குற்றவாளிகளாக மாறக்கூடாது. இத்தகைய கொடுமைகளிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்ற 1960-இல் இந்திய அரசு குழந்தைகள் நலச் சட்டத்தை இயற்றியது. 1974-இல் இந்திய அரசு உருவாக்கிய குழந்தைகள் பற்றிய தேசியக் கொள்கை பெண் குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்பளித்தது. 1986-இல் இயற்றப்பட்ட சட்டப்படி அநாதைகளான, முறையற்ற செயல்களில் ஈடுபட்ட, தவறு செய்த குழந்தைகள் கண்டறியப்பட்டு இளங்குற்றவாளிகள் நல வாரிய அமைப்புக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். போர்களில் அவர்களை ஈடுபடுத்தக் கூடாது. போர்களால் பாதிக்கப்படும் குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தர வேண்டும். 1986-இல் குழந்தைத் தொழிலாளர் நலச் சட்டம் இந்தியாவில் இயற்றப்பட்டது. அதன்படி பாதுகாப்பும், கல்வியும் பெற உரிமையுண்டு.

பன்னாட்டுப் பொது மன்னிப்பு நிறுவனமானது குழந்தைகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க பலவழிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. குழந்தைகளுக்கான உரிமைகளையும், செயல்பாடுகளையும் அனைவரும் தெரிந்து கொள்ளுதல் முக்கியமானதாகும். சர்வதேசக் கண்காணிப்புக் குழு ஒன்றின் மூலமாக குழந்தைகளின் உரிமைகளைக் காக்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசியலமைப்பு அளித்துள்ள குழந்தை உரிமைகள்

இந்திய, அரசியலமைப்பானது தன்னுடைய பல்வேறு வகையான உரிமைகள் பற்றிய விதிகளுடன் கீழ்க்காணும் குழந்தைகளின் உரிமைகளையும் தருகின்றது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் 24ஆம் பிரிவு, குழந்தைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்களை ஆபத்தான பணிகளில் அமர்த்துவதும், பணிகளின் மூலம் அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டுவதும் தடை செய்கின்றது.

33-ஆம் பிரிவானது, குழந்தைகள் நலமாக வாழ வகை செய்கின்றது. அவர்களது சுகாதாரமான வாழ்க்கை, குழந்தைப் பருவம், இளமை ஆகியன பாதிக்கப்படாமலிருக்க வகை செய்துள்ளது.

39-ஆம் பிரிவும் குழந்தைகள் எவ்வாறு நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதைக் கூறுகின்றது. அவர்களுடைய வாழ்க்கையையும் வசதிகளையும் உறுதி செய்கின்றது.

45-ஆம் பிரிவானது, 14 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களுக்கு, அதாவது குழந்தைகளுக்கு அரசு, கட்டாய இலவசக் கல்வியைத் தரவேண்டுமெனக் கூறுகின்றது.

பன்னாட்டு குழந்தைகள் நெருக்கடி கால நிதி நிறுவனம்
(United Nations International Children's Emergency Fund)

இது UNICEF என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படுகிறது. 11, டிசம்பர் 1946-இல் உருவாக்கப்பட்ட இந்நிறுவனம் இரண்டாம் உலகப் போரில் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் மறுவாழ்விற்காகச் செயல்பட்டது.

20, நவம்பர், 1959-இல் ஐ.நா. பொதுச் சபையானது குழந்தைகளின் உரிமை பற்றிய அறிக்கையை வெளியிட்டது. அதில் கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டியது பன்னாட்டு குழந்தைகள் நெருக்கடி கால நிதி நிறுவனத்தின் பணியாகும். ஒவ்வொரு நாட்டிலுள்ள குழந்தைகள் தங்கள் தேவைகளைப் பெற வகை செய்வதும் அரசுகள் மேற்கொள்ளும் நீண்ட கால குழந்தைகள் நலத் திட்டத்திற்கு உதவுவதும் அதன் பணிகளாகும். நியூயார்க்கைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டுள்ள இவ்வமைப்பானது குழந்தைகளின் சுகாதாரம், உடல்நலம், உரிமை, உடமை, உயிர் ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதில் கவனம் செலுத்துகின்றது.

1964-இல் இந்நிறுவனம் இத்தாலி மாநட்டை நடத்தியது. இதனால் "குழந்தைகளின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சித் திட்டம்" (Integrated Children's Development Scheme) உருவானது. இது குழந்தைகளின் வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டுக்கான பணிகளை மேற்கொள்கின்றது.

1990-இல் ஐ.நா.அவையின் தலைமையகத்தில் குழந்தைகளின் நலனுக்கான திட்டம் தீட்டப்பட்டு குழந்தைகளின் நலன் காக்கப்பட்டது. 5 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளின் இறப்பு விகிதத்தை 1/3 பங்காகக் குறைத்தல், குழந்தை பிறப்பின் போது ஏற்படும் இறப்பைப் பாதியாகக் குறைத்தல், அவர்களுக்குத் தேவையான வசதிகள் மற்றும் கல்வியைத் தருதல் போன்றவை தீர்மானிக்கப்பட்டன.

சாதனைகள்

1989 நவம்பரில், இந்நிறுவனம் ஐ.நா. அவையின் குழந்தைகளின் உரிமைகள் உடன்படிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டது. அதனால் குழந்தைகளின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. 63 நாடுகளில் 5 வயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளின் இறப்பு 1/3 பங்காகக் குறைக்கப்பட்டது. வயிற்றுப்போக்கால் குழந்தைகள்

இறப்பதைத் தடுப்பதற்கான வழிகளும், போலியோ தடுப்பு நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. குழந்தைகளின் கல்வியறிவு 79 விழுக்காட்டை எட்டச் செய்துள்ளது. பல கோடிக்குழந்தைகள் அயோடின் சத்துக் குறைவு மற்றும் மனவளர்ச்சி குன்றிய நிலை ஆகியவற்றிலிருந்து மீட்கப்பட்டுள்ளனர். உலகக் குழந்தைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு ஏற்படவும் இது வகை செய்கின்றது.

குழந்தைத் தொழிலாளர்கள்

குழந்தைகளின் கல்வி மற்றும் நலன் பாதிக்கப்படக் காரணமாக இருந்தது அவர்கள் ஆபத்தான தொழில்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டமையேயாகும். 1991ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின்படி இந்தியாவில் 1.13 விழுக்காடு குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் இருந்தனர். இவர்களுள் 54.82% சிறுவர்கள், 45.1% சிறுமியர். எனவே ஜ.நா. குழந்தைகள் உரிமைப் பிரகடனத்தின் மூலம் குழந்தைகளையும் அவர்களது உரிமைகளையும் பாதுகாக்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. 1986-ஆம் ஆண்டின் முதல் சார்க் மாநாட்டிலும், 1989 நவம்பரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஸ்டாக்ஹோம் உடன்படிக்கையிலும் குழந்தைகள் உரிமைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. 1996-இல் 2.32 கோடி குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் இருந்தனர். வறுமை, கல்வியறிவின்மை, பணத் தேவை, குடும்பத் தொழில்கள் இல்லாமை, குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் நலன்களில் அக்கறையின்மை போன்றவை குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உருவாகக் காரணமாகியுள்ளன.

குழந்தைகள் தொழில்களில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்க பல்வேறு சேவை நிலையங்கள் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் உள்ளன. குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் முறையற்ற நிலையை நீக்க 1998 ஜனவரியில் மணிலாவில் உலக அணிவகுப்பு நடத்தப்பட்டது. இதில் பல நாடுகள் பங்கேற்றன. இவ்வணிவகுப்பு குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் சிக்கலைத் தீர்ப்பதைத் தன் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் பின்வரும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

- ❖ வேலைக்குச் செல்லும் குறைந்தபட்ச வயதை 18 ஆக்குதல்.
- ❖ குழந்தை நலன் பற்றிய விழிப்புணர்வைத் தோற்றுவித்தல்.
- ❖ குழந்தைகள் பற்றிய சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல்.
- ❖ குழந்தைக் கல்வியை மேம்படுத்துதல்.
- ❖ தேசிய மற்றும் சர்வதேச நிதியமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு குழந்தை நலன்களுக்குப் பயன்படுத்துதல்.

இக்கோட்பாடுகளின் பின்னணியில் நான்கு இடங்களிலிருந்து புறப்பட்ட அணிவகுப்பு 1998 ஜூனில் நடைபெற்ற ஜெனீவா மாநாட்டில், குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் குறைகளை நீக்கும் பொருட்டு கலந்து கொண்டது.

இந்தியாவில் குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் மறுவாழ்வு

இந்திய அரசியலமைப்பு, குழந்தைகளுக்கான பல உரிமைகளைத் தந்துள்ளதை நாம் ஏற்கனவே கண்டுள்ளோம். இனி இந்தியாவின் குழந்தை உரிமை பற்றிய பிற முயற்சிகளையும் தெரிந்து கொள்வோம்.

1960-இல் இயற்றப்பட்ட இந்தியக் குழந்தைகள் நலச் சட்டத்தின் மூலம் குழந்தைகள் சுரண்டல்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டனர். குழந்தைகளின் தொழிற்கல்வியைப் பெருக்க குழந்தைத் தொழிலாளர் மறுவாழ்வு மையங்கள் வகை செய்தன. குழந்தைகளின் விருப்பம், தகுதி, திறமைக்கேற்ப தொழிற்கல்வி வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1985-ஆம் ஆண்டில் ஐ.நா. வெளியிட்ட தொழிலாளர் சட்டப்படி 1986-இல் இந்திய அரசானது குழந்தை தொழிலாளர் தடுப்பு மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தை இயற்றியது. அது 14 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களை அதாவது குழந்தைகளை பணியில் அமர்த்துவதைத் தடை செய்தது. பிற பணிகளில் ஈடுபடும் குழந்தைகளின் செயல்களும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. அச்சட்டம் குழந்தைகளை 13 ஆபத்தான தொழில்களில் ஈடுபடுத்துவதைத் தடுத்தது. 51 தீய செயல்களில் ஈடுபடச் செய்வது கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் மீட்கப்பட்டு

அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு தர வேண்டும் என்பதற்காக 1987ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசானது தேசிய குழந்தைத் தொழிலாளர் கொள்கையை உருவாக்கியது. இந்த மறுவாழ்வு முயற்சியால் இந்தியாவில் 96 மாவட்டங்களில் குழந்தைத் தொழிலாளர் மறுவாழ்வு மையங்கள் இயங்குகின்றன.

குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் நலனுக்காக உருவான சிறப்புப் பள்ளிகளை தொண்டு நிறுவனங்கள் நடத்துகின்றன. இப்பள்ளிகளில் பாட நூல்கள், மதிய உணவு, மருத்துவ உதவி ஆகியன இலவசமாகத் தரப்படுகின்றன. மாணவர்கள் மாதாந்திர உதவித் தொகை பெறுகின்றனர். மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின் அவர்களை அரசுப் பள்ளிகளில் சேர்த்து விடுகின்றனர். இச்சிறப்புப் பள்ளிகளில் 2.5 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் பயன் பெறுகின்றனர்.

குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஒழிப்பு

பன்னாட்டு குழந்தைகளின் நெருக்கடி கால நிதி நிறுவனம் மற்றும் பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் நிறுவனம் போன்றவை குழந்தைத் தொழிலாளர் ஒழிப்பு முறையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. தெற்காசிய நாடுகளின் பிராந்திய கூட்டமைப்பு நாடுகளும் இதில் ஈடுபட்டுள்ளன. இதன் மூலம் 1990க்கும் 2000க்கும் இடைப்பட்ட காலம் பெண் குழந்தைகள் ஆண்டுகளாகக் கொள்ளப்பட்டது. 2001-முதல் 2010க்கு இடைப்பட்ட காலம் குழந்தைகள் உரிமைப் பாதுகாப்பு ஆண்டுகளாகக் கருதப்பட்டது. பெண் குழந்தை வளர்ச்சி அவர்கள் கல்வி, உணவுத் தேவைகள் நிறைவு போன்றவை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இந்திய அரசியலமைப்பின் 93ஆம் திருத்தம் 2002-இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது 6-14 வயது உள்ள குழந்தைகளுக்கு கட்டாய இலவசக் கல்வி அடிப்படை உரிமையாயிற்று. மதிய இலவச உணவு, பாட நூல்கள், சீருடை போன்றவை வழங்கப்பட வகை செய்யப்பட்டது. 2007 ஆம் ஆண்டு டில்லி, சீலாம்பூரில் மக்கள் நெருக்கம் மிகுந்த

சேரிப் பகுதியில் சட்டவிரோதமாக செயல்பட்ட நூறு எம்பிராய்டரி தொழிற்சாலைகளில் இருந்து 480 குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் மீட்கப்பட்டனர்.

குழந்தைத் தொழிலாளர் ஒழிப்பு வகைகள்

கிராமப் பகுதிகளில் வாழும் குழந்தைகளின் மேம்பாட்டிற்காக கட்டாய இலவசக் கல்வி தரப்பட வேண்டும். பெற்றோர் தமது குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புமாறு கட்டாயப்படுத்த வேண்டும். குழந்தைகளின் தொழில் கல்விக்கு உதவியும் பயிற்சியும் தரப்பட வேண்டும். குழந்தைகளின் மனநலமும், உடல்வளமும் காக்கப்பட வேண்டும். சத்துணவுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சட்டப்படியான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு சமூக நீதி பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டும். குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படும் தீமைகள் எடுத்தியம்பப்பட்டு குழந்தைகளைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்துவதை தடுக்க வேண்டும்.

இளமையைக் காப்பாற்று இயக்கம்

பசுபன் பச்சாவ் அந்தோலன் (Bachpan Bachao Andolan, இளமையைக் காப்பாற்று இயக்கம்) குழந்தைகள் நலனுக்காகப் போராடும் இந்தியாவை அடித்தளமாகக் கொண்ட இயக்கமாகும். இது 1980 இல் கைலாசு சத்தியார்த்தியால் தொடங்கப்பட்டது. கொத்தடிமைக் கூலி, குழந்தைத் தொழிலாளர் மற்றும் மாந்தப் போக்குவரத்தை (human trafficking) முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதும் அனைவருக்கும் கல்வியுரிமையை நிலைநிறுத்துவதும் இதன் நோக்கமாக உள்ளது. இந்த இயக்கத்தின் மூலமாக இதுவரை 85,000க்கும் மேற்பட்ட சிறுவர்கள் வேலைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டுள்ளனர். விடுவிக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் மீள்-இணைவு, மறுவாழ்வு, மற்றும் கல்விக்கு இது உதவியாக உள்ளது.

16

இளங்குற்றவாளிகள், கொத்தடிமைகள் மற்றும் அகதிகளின் உரிமைகள்

உரிமைகள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை; சமுதாயத்தில் பல பிரிவினருக்கும் தேவையானவை. இந்நிலையில் இளங்குற்றவாளிகள், கொத்தடிமைகள் மற்றும் அகதிகளின் உரிமைகளும் காக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும். ஆகவே அவற்றைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளல் இன்றியமையாததாகும்.

இளங்குற்றவாளிகள்

சமுதாயத்தின் பல வகைக் குற்றவாளிகளுள் இளங்குற்றவாளிகளும் உண்டு. அவர்கள் பொதுவாக திட்டமிட்டு முறைப்படி குற்றம் செய்வதில்லை. ஆனால் பலவகையான சமூகச் சூழல்கள் அவர்களைக் குற்றவாளிகளாக ஆக்குகின்றன. அவற்றைத் தெரிந்து கொண்டால் அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமை புலப்படும்.

குடும்பச் சூழல்கள்

ஒரு குடும்பத்தில் பலவிதமான சூழல்கள் இருக்கலாம். அவற்றுள் குழந்தைகளின் மன உணர்வுகளைப் பாதிக்கக்கூடிய சூழல்களும் இருக்கலாம். அப்போது அவர்கள் தம்முடைய உள்ளுணர்வுகளின்

உந்துதல்களால் வீட்டை விட்டு வெளியேறி சமூக விரோதிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு சமூக விரோதச் செயல்களில் ஈடுபடலாம். அதேநேரம் பெற்றோர் குழந்தைகளை முறையாகப் பாதுகாத்துப் பராமரிக்கத் தவறும்போது அவர்கள் மீதான எதிர்ப்பு மற்றும் வெறுப்புணர்வு காரணமாக அவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறி முறையற்ற செயல்களில் ஈடுபடலாம். போதைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துவது போன்ற தவறுகளைச் செய்கின்றனர். தவறான, முறையற்ற வாழ்க்கையை நடத்தும் பெற்றோர்களுக்கு எதிராகக் குழந்தைகள் திரும்புவதும் இயல்பானது. அதனால் குழந்தைகளின் வாழ்க்கை சீரழிந்து விடும். அதைப்போல வறுமையில் வாடும் குடும்பத்திலுள்ள குழந்தைகளும் வறுமை காரணமாக குற்றங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். பணத்தேவைகளுக்காக தீருடுதல், அபின் கடத்துதல், கள்ளச் சாராயம் விற்கல் போன்ற குற்றங்களைச் செய்கின்றார்கள். குடும்பச் சூழல்களால் சீரழிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் தெருவோரக் குழந்தைகளாக மாறுகின்றார்கள். இச்சூழலில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறும் பெண் குழந்தைகளின் நிலை மாறுபட்டதாகும். கல்வியறிவும் குடும்பப் பாதுகாப்பும் இல்லாத நிலையில் உணவுக்காக மாறுபட்ட செயல்களுக்கு உட்பட்டுச் சுரண்டல்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். அது அவர்களை இளங்குற்றவாளிகளாக்குகிறது. இந்தியாவிலும் இச்செயல்கள் நடைபெறுகின்றன.

பாதுகாப்பும் உரிமைகளும்

சமூகத்தால் இளங்குற்றவாளிகள் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பிரிவினரின் பாதுகாப்புக்காகப் பல நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. 1958-ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட இளங்குற்றவாளிகள் சட்டப்படி 21 வயதுக்கு உட்பட்ட பிரிவினர் செய்யும் குற்றங்களால் அவர்கள் இளங்குற்றவாளிகள் எனப்படுகின்றனர். 16 வயதுக்குட்பட்ட குற்றவாளிகள் அவர்கள் செய்த தவறுகளுக்காக சிறையிலடைக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக சீர்திருத்தப் பள்ளிகள், மாவட்ட நீதிபதிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள குழந்தை காப்பகங்கள்

ஆகியவற்றினால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறப்படுகின்றது. 1960-இல் இயற்றப்பட்ட குழந்தைகள் சட்டத்தின் மூலம் குழந்தை காப்பகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இது இளங்குற்றவாளிகளை மீட்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியாகும். அதேநேரம் 1959-இல் ஐ.நா. பொதுச் சபை குழந்தைகள் உரிமை பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. 1974-இல் இந்திய அரசு குழந்தைகள் பற்றிய தேசிய கொள்கையை உருவாக்கி அவர்களுக்கு பாதுகாப்பளிக்க முன் வந்தது. 1979ஆம் ஆண்டு குழந்தைகள் ஆண்டாக ஐ.நா. அவையால் அறிவிக்கப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து 1985-இல் இளங்குற்றவாளிகள் பாதுகாப்புக்கென இளங்குற்றவாளிகள் நீதி பரிபாலன முறை செயல்படுத்தப்பட்டது. அதன் விளைவாக இந்திய அரசு 1986-இல் இளங்குற்றவாளிகள் சட்டத்தை உருவாக்கி 1987-இல் நடைமுறைப்படுத்தியது. அதன்படி குழந்தைகள் இளங்குற்றவாளிகள் ஆவதற்கான வழிகள் தடுக்கப்பட்டது. தன்மைகளுக்கேற்ப அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளைத் தீருத்த வகை செய்யப்பட்டது. 1974ஆம் ஆண்டு குற்றவியல் சட்டம் இளங்குற்றவாளிகள் கண்காணிப்பு விடுதிகள், காப்பகங்கள், சிறப்புக் காப்பகங்கள் ஆகியவற்றை உருவாக்கல், சீரமைக்கப்பட்ட இளங்குற்றவாளிகளைக் கண்காணித்தல் போன்ற செயல்களை நல்கியது. 1989-இல் குழந்தைகள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஐக்கிய நாட்டவை மேற்கொண்ட பல செயல்களை 61 நாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

கொத்தடிமைகள்

தொழிலாளர்களின் நிலை பல நேரங்களில் இரங்கத்தக்கதாக உள்ளது. குறிப்பாக தனியாரின் கட்டுப்பாட்டில் செயல்படும் தொழிலாளர்கள் சிக்கல்களுக்கு ஆளாகின்றனர். குறைந்த ஊதியம் பெறும் அவர்கள் தாம் பெற்ற கடனைத் திருப்பித் தரவேண்டுமென்பதற்காகக் கொத்தடிமைகளாக ஆக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் முறையற்ற வழிகளில் கடுமையான பணிகளைக் கட்டாயமாகச்

செய்யுமாறு வற்புறுத்தப்படுகின்றனர். வட்டி செலுத்த முடியாததால் அவர்களின் குடும்பத்தினரும் கொத்தடிமைகளாகும் நிலை ஏற்படுகின்றது. உழைப்பைச் சுரண்டால், அடிமைகளாக வாங்கி வேலை வாங்குதல் பெண்களை பாலியல் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்குவதற்காக விற்பனை செய்தல், பணியாளர்களைக் கொடுமைப்படுத்துதல் போன்ற காரணங்களால் அவர்கள் கொத்தடிமைகளாகின்றனர். மனிதன் பசியாலும் பட்டினியாலும் வறுமையாலும் வாடும் போதும், வேலை இல்லாமையாலும், உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் இன்மையாலும் கொத்தடிமைகளாக மாற்றப்படுகின்றனர். கட்டாயமாக முறையற்ற வழிகளில் பணி செய்யுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டு உரிமைகளற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

பொருளாதாரச் சூழல்களாலும், சீரழிவுகளாலும் கொத்தடிமை முறை உருவாயிற்று. பொருள் வளமின்றி வறுமையில் வாடிய உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் செல்வந்தர்களால் சுரண்டப்பட்ட போது ஏற்பட்ட அடிமை முறையானது கொத்தடிமை முறை எனப்பட்டது. பண்ணை உடமையாளர்கள், நிலக்கிழார்கள், நிலமானிய பிரபுக்கள் ஆகியோர் தொழிலாளர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி இந்நிலைக்கு ஆளாக்கினார்கள். கொத்தடிமைகள் உரிமைகளேதுமின்றி விலங்குகளென வாழ்ந்தனர்.

1978-இல் தேசிய தொழிலாளர் கழகம் இந்தியாவில் 13 இலட்சம் கொத்தடிமைகள் இருப்பதாகத் தெரிவித்தது. இந்திய அரசு பலமைப்புச் சட்டம் 21ஆம் பிரிவுப்படி மனிதனொருவனது உயிர் அல்லது உடல் சார்ந்த உரிமைகளை சட்டம் மூலம் பாதுகாத்துக் கொள்ளலாம். 23-ஆம் பிரிவானது மனிதன் வர்த்தகப் பொருளாக்கி கட்டாயப் பணிகளில் ஈடுபடச் செய்வதைத் தடை செய்கின்றது. அத்தகைய மீறல் தண்டனைக்குரிய குற்றம் எனப்படுகின்றது. 39-ஆம் பிரிவின் மூலம் குடிமக்கள் தமது வயது மற்றும் சக்திக்கு மீறிய செயல்களைச் செய்யக்

கட்பாய்ப்படுத்துவதென்றும் தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. 41-ஆம் பிரிவு, அரசாங்க தன்னுடைய பொருளாதார சக்திக்கேற்ப வேலை வாய்ப்புரை ஒப்புத்தீர்வு தரவேண்டும் எனக் கூறுகின்றது. அத்துடன் வேலையற்றோர், முதியோர் போன்ற பல பிரிவினருக்கு பொது நலநிதி மூலம் உதவிகள் செய்ய வேண்டுமெனத் தெரிவிக்கின்றது. 42-ஆம் பிரிவு நியாயமான பணிச்சூழல், உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் பற்றித் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறு இந்தியாவில் கொத்தடிமை முறையை நீக்குவதற்கான பல வழிகள் மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தநிலையில் இந்தியச் சட்டங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ள வகையில் கொத்தடிமை முறை ஒழிப்பிற்கு வகை செய்கின்றன. அவை சுதந்திர இந்தியாவில் இயற்றப்பட்டவை. 1948-ஆம் ஆண்டின் குறைந்த ஊதியச் சட்டம், 1952-ஆம் ஆண்டின் கரங்கச் சட்டம், 1970-ஆம் ஆண்டின் ஒப்பந்தக் கூலிச் சட்டம், அதே ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட ஒப்பந்தக் கூலி (ஒழுங்கு மற்றும் ஒழிப்பு) சட்டம், 1976-ஆம் ஆண்டின் கொத்தடிமைகள் ஒழிப்புச் சட்டம், 1976-ஆம் ஆண்டின் சமஊதியச் சட்டம், 1979-ஆம் ஆண்டின் இடம் பெயரும் தொழிலாளர் வேலைமுறை மற்றும் பணிநிலைச் சட்டம், 1981-ஆம் ஆண்டின் குழந்தைத் தொழிலாளர் நலப்புச் சட்டம் ஆகியன கொத்தடிமை ஒழிப்பு முயற்சிகளாகும்.

மேலே சொல்லப்பட்ட சட்டங்களுடன் உச்சநீதிமன்ற வழக்குகளின் தீர்ப்புகளும் கொத்தடிமை ஒழிப்புக்கு ஆதரவாயுள்ளன. (எ.கா) 1997-இல் உச்சநீதிமன்றம் குறிப்பிட்ட முறைகளில் தமிழக அரசு 10,000 கொத்தடிமைகள் மறுவாழ்வுத் திட்டத்தை உருவாக்கி அமலாக்கியது. நவம்பர் 1997-இல் 32 கொத்தடிமைகள் மீட்கப்பட்டு மறுவாழ்வுளிக்கப்பட்டனர். நெசவாளிகள், சிறுவர்கள், பெண்கள் ஆகியோர் மீட்கப்பட்டனர். தொண்டு நிறுவனங்களின் மூலம் அவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்க வகை செய்யப்பட்டது. கல்லுடைத்தல், பிற மாநிலங்களில் கொத்தடிமைகளாகச் செயல்படல் போன்றவற்றிலிருந்து சிறுவர்கள் பல முறை மீட்கப்பட்டுள்ளனர்.

கொத்தடிமைகள் மீட்கப்பட்டு அவர்களுக்குப் புத்துயிரும் மறுவாழ்வும் தரவேண்டியது அரசின் கடமையாகும். 1998-இல் பல கொத்தடிமைகள் மீட்கப்பட்டு மறுவாழ்வு பெற்றனர். கொத்தடிமைகளுக்கு அடையாள அட்டைகள் வழங்கப்பட்டு அரசு வசதிகள் தர வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. தொழில் செய்வதற்காக பணம் தரப்படுகின்றது. குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து தரப்பட்டுள்ளன. ஊரக இளைஞர்களுக்கு சுயவேலைத் திட்டம் மூலம் வேலைக்கான பயிற்சிகள் தரப்படுகின்றன. கொத்தடிமைக்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றார்கள். இவையனைத்தும் முறையாகச் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். அரசின் செயல்பாடுகள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும். மறுவாழ்வு நடவடிக்கைகள் சீராக முறைப்படி அமலாக்கப்படவேண்டும்.

அகதிகள்

போர், இனக்கலவரம், வேலையின்மை, சமயச் சிக்கல்கள் போன்றவற்றின் பாதிப்புகளிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டிற்கு குடிபெயரும் பிரிவினர் அகதிகள் எனப்படுவர். அவர்களது வாழ்க்கை நிலையற்றதாய், உரிமைகளற்று, துயரமுடையதாயிருக்கும். அவர்களுக்கு உயிர், உடமைகள் மீது உரிமைகள் இருப்பதில்லை. அவர்களது அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவு செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகின்றது. உணவு, உறையுள் ஆகியன இல்லாதவர்களாயிருப்பர். உயிருக்கும் உடமைகளுக்கும் பாதிப்பு ஏற்படும் போது பாதுகாப்புக்காக அகதிகளாக மாறுகின்றனர். இது பலநாடுகளுக்கும் பொருந்தக் கூடிய ஒரு சிக்கலாகும்.

அனைத்துலக மனித உரிமைகளின் (1948) மூன்றாம் பிரிவு மனிதர்கள் சுதந்திரமாக வாழ, பாதுகாப்புடன் திகழ உரிமையுண்டு என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. அதன் 14-ஆம் பிரிவு பலதரப்பட்ட கொடுமைகளிலிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்ள பிறநாடுகளுக்குச்

சென்று புகலிடம் தேட உரிமை உண்டென்று கூறுகின்றது. மனிதத் தன்மை மற்றும் மனிதாபிமான முறைகளில் அகதிகளின் மறுவாழ்விற்கு வகை செய்தல் அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். இம்முறைகளில் செயல்படக் கூடியதாய் 1951-இல் ஐக்கிய நாட்டவையின் அகதிகள் உயர் ஆணையம் (U.N. High Commission for Refugees) உருவாக்கப்பட்டது. அதே ஆண்டில் அகதிகள் பற்றிய ஒப்பந்தங்களை தொடர்புடைய நாடுகள் செய்து கொள்ளவும் வகை செய்தது. 1967-இல் மற்றொரு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாயிற்று. பன்னாட்டு உடன்படிக்கைகளை மேற்கொள்ளல், அகதிகளின் நலனுக்காக நாடுகளின் பொருளாதாரத்தை உயர்த்துதல், அகதிகள் தங்க வழி செய்தல், அவர்களுடைய சொத்துப் பாதுகாப்புக்கான முயற்சிகளை எடுத்தல், வாழ்க்கை மேம்பட வகை செய்தல், தனியார் நல அமைப்புகளின் மூலம் வசதி செய்து தரல், பன்னாட்டு மனிதர்கள் உடன்பாட்டைச் (1969) செயல்படுத்துதல் போன்றவற்றின் மூலம் அவர்களை மேம்படுத்தலாம்.

ஐக்கிய நாட்டவையின் அகதிகள் உயர் ஆணையத்தின் கருத்துப்படி இந்தியாவில் அகதிகள் சிறப்பாக நடத்தப்படுகின்றனர். திபெத், ஸ்ரீலங்கா, பங்களாதேஷ், ஈரான், ஈராக், சூடான், மியான்மர், ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற நாடுகளிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வரும் அகதிகள் தங்குவதற்கும் தாயகம் திரும்புவதற்கும் அரசால் வசதி செய்யப்பட்டுள்ளது. 1976 முதல் அகதிகளின் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டிருப்பதால் ஐக்கிய நாட்டவையின் புள்ளி விபரம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு பிரிவினரின் உரிமைகள் பன்னாட்டளவில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

மேலும் அகதிகளின் உரிமைகளைப் பற்றிப் பாட எண்.

**இனப்பாகுபாடு ஒழிப்புக்கான
பன்னாட்டு உடன்படிக்கை**

(Conventions on the Elimination of All forms
of Racial Discriminations - 1965)

உலகில் மனிதர்கள் அனைவரும் சமமானவர்கள் என்ற நோக்கில் ஐக்கிய நாட்டவை மனித உரிமைகளை நிலைநாட்ட பல பணிகளைச் செய்கின்றது. இந்நிலையில் (உலக மக்களிடையே எவ்விதமான பாகுபாடுகளும் இருக்கக் கூடாதென்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல்களுள் ஒன்றுதான் இனப்பாகுபாடுகளை ஒழித்தல் என்பதாகும். 21, டிசம்பர் 1965இல் வெளியிடப்பட்ட இவ்வுடன்படிக்கை 4, ஜனவரி 1969இல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இது முன்னுரையையும் ஏழு கூறுகளையும் கொண்டிருந்தது.)

முன்னுரை

இனப்பாகுபாடுகளைப் பாராட்டக்கூடிய கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் தவறானவை. அவற்றை எந்த நிலையிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அவை பாராட்டப்பட்டால் மக்களிடையே சமாதானம் பாதுகாப்பு ஆகியவை பாதிக்கப்படும். அவை மனித இனம் மற்றும் சமூகத்திற்கு அப்பாற்பட்டு இருக்கவேண்டும். இத்தகைய முறைகேடுகளைக் களைந்து பல இனப்பிரிவினரிடம் நல்லுறவை உருவாக்க இந்த உடன்படிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. (இன உரிமைகளைப் பற்றி இவ்வுடன்படிக்கை ஏழு பிரிவுகளை கொண்டுள்ளது.)

பிரிவுகள்

1. (இனப்பாகுபாடு என்பது இனம், மொழி, நிறம், இடம், தேசியம் போன்ற நிலைகளில் மனிதர்களிடையே பாகுபாடு பாராட்டல் என்று பொருள்படும்.) அவற்றின் தாக்கங்களும், பயன்பாடுகளும், நோக்கங்களும், பிரிவினையையும், வெறுப்புணர்வையும் உண்டாக்கும். (இவ்வுடன்படிக்கையானது அரசின் சட்டங்கள் வாயிலாகப் பாகுபாடுகள் ஏற்படுத்துவதைத் தடை செய்கின்றது. அதேநேரத்தில் அனைத்து இனப் பிரிவினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவேண்டியது அரசின் கடமையாகும்.) தனிநபர்களின் வளர்ச்சிக்கென மேற்கொள்ளப்படும் சிறப்புச் செயல்கள் இன மரபையும் இனச் சூழல்களையும் பாதிக்காமல் ஒதுக்கல்கள் இன்றி மேற்கொள்ளப்படலாம். இதன் வாயிலாக தீர்மானிக்கப்பட்ட இலக்கு எட்டப்பட்ட பின்பு அத்தகைய சிறப்புரிமைகளைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்தக்கூடாது.
2. (இவ்வுடன்பாட்டினை ஏற்றுக் கொண்ட நாடுகள் இனப்பாகுபாடுகளை ஒதுக்குகின்றன. இன ஒதுக்கல் சார்ந்த அனைத்து முயற்சிகளும் தடுக்கப்பட்டு இனப்பிரிவினரிடையே நல்லுறவு உருவாக்கப்பட்டு மனிதர்களின் ஒட்டுமொத்த உரிமைகள் காக்கப்பட வேண்டும்.) முறைசார்ந்த, முறைசாரா அமைப்புகள், நிறுவனங்கள் போன்றவை தனிநபர்களை இன அடிப்படையில் ஒதுக்குதல் தடுக்கப்படுவதற்கான முயற்சிகளை தேசிய மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகள், அதிகாரிகள், அரசு நிறுவனங்கள் ஆகியன எடுக்கவேண்டும். (அனைத்து நாடுகளும் இனத்தை ஒதுக்கும் சக்திகளை ஒதுக்க வேண்டும்.) அவற்றிற்கு எவ்விதமான உதவியும் செய்யக்கூடாது. இனத்தை ஒதுக்கத் தூண்டும் சட்டங்களை இயற்றக்கூடாது. அவ்வாறு சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருப்பின் அவை மறுபரிசீலனை செய்யப்பட்டு முறைகேடுகள் நீக்கப்படவேண்டும். பொருளாதாரம், பாதுகாப்பு போன்ற நிலைகளுக்கும் இத்தகைய முயற்சிகளே தேவை. அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்காகவும் மேம்பாட்டுக்காகவும் செயல்படும் நடவடிக்கைகள் அவர்களது செயல்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் நிறுத்தப்பட்டு விட வேண்டும்.

3. நிறவெறி, இன ஒதுக்கல் முதலியன கண்டிக்கப்பட்டு அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான வழிமுறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு தேவையான முயற்சிகளை உறுப்பு நாடுகள் கண்டு ஆய்ந்து செயல்படுத்த வேண்டும்.
4. தம்முடைய செயல்களும் விருப்பங்களும் சரியானவை என வாதிடும் இனப்பிரிவுகளின் அமைப்புகள், கருத்துக்கள், செயல்முறைகள் போன்றவற்றைத் தடை செய்ய வேண்டும். இனப்பாகுபாடு, அது சார்ந்த வன்முறை, இனவெறிச் செயல்கள் ஆகியவற்றை தண்டனைக்குரிய செயல்களாக அறிவித்தல் வேண்டும். பொது நிர்வாகம், அரசு நிர்வாகம், நிறுவனங்கள் ஆகியன இன ஒதுக்கலைத் தவிர்க்க வேண்டும்.
5. இன அடிப்படைச் சிக்கல் எம்முறையில் வந்தாலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். (சட்டம் அனைவருக்கும் பொதுவானதாகையால் பாகுபாடுகள் காட்டாமல் அனைவரும் ஒத்தநிலையில் செயல்பட வகை செய்ய வேண்டும். இதை அனைத்து உறுப்பு நாடுகளும் செயல்படுத்த வேண்டும். அதற்கான வழிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.)
6. மனித உரிமைகளை மீறும் எந்த இன ஒதுக்கலையும் எதிர்த்து நீதிமன்றத்தின் மூலம் தீர்வு காணலாம். அத்தகைய தீர்வுகள் முறையானவையாக இருக்க வேண்டும். இனப்பாகுபாட்டால் ஏற்படும் இன்னல்களுக்கும் இடையூறுகளுக்கும் பரிகாரங்கள் செய்ய வேண்டும். இதன் மூலம் நிவாரண உரிமைகள் உறுதி செய்யப்படும்.
7. இனப்பிரிவினருக்கு ஏதுவான செயல்களைத்தும் எதிர்த்துக் கட்டி உறுப்பு நாடுகள் இவ்வுடன்படிக்கையின் விதிகளையும் நோக்கங்களையும் அனைவரும் புரிந்து கொள்ளச் செய்ய வேண்டும்.
8. நா.அவை வெளியிட்டுள்ள இவ்வுடன்படிக்கையை உலக நாடுகள் கடைப்பிடித்தால் இனப்பாகுபாடுகள் தடுக்கப்படும். மக்களும் நலமாக வாழ வகை ஏற்படும்.)

**சித்ரவதை பிற கொடூரமான, மனிதத்
தன்மையற்ற நடத்தை மற்றும் தண்டனைகளுக்கு
எதிரான உடன்படிக்கை**

(Convention on Protection against Torture and other
Civil Inhuman Treatment and Punishment)

உலகில் அமைதியும், விடுதலையும், சமாதானமும், நீதியும் நிலைநாட்டப்பட மனிதர்களுக்கு சம உரிமைகள் தேவை. அவை மதிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அதே நேரத்தில் தவறு செய்தவர்களுக்கு கொடூரமான, மனிதத்தன்மையற்ற தண்டனைகளைத் தருவதோ அவர்களைச் சித்ரவதை செய்வதோ முறையற்றது. இத்தகைய செயல்கள், உலகநாடுகளிடையே மனிதர்களுக்குத் தீங்காக இருந்ததால் ஐக்கிய நாட்டவையின் பொதுச் சபையானது 10, டிசம்பர் 1984-இல் சித்ரவதை, கொடூரமான, மனிதத்தன்மையற்ற நடத்தை மற்றும் தண்டனைகளுக்கு எதிரான உடன்பாட்டை உருவாக்கியது. 26, ஜூன் 1987 முதல் இது நூ முறைப்படுத்தப்பட்டது.

முன்னுரை

உலக மனிதர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான மனித உரிமையானது மனித உள்ளுணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகும். மனித உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்தி அவற்றை உலகம் மதிக்கச் செய்வது

அரசின் கடமையாகும் என்பதை ஐக்கிய நாட்டவை சாசனத்தின் 55-ஆம் பிரிவு கூறுகின்றது. சித்ரவதை செய்தல், கொடுமைப் படுத்துதல் மனிதத்தன்மைக்கு மாறாக அவமானப்படுத்துதல் போன்ற கொடுமைகள் தடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதை பன்னாட்டு வாழ்வியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பிரகடனம் அறிவித்துள்ளது. அதைத் தொடர்ந்து சித்ரவதை, கொடுமான, மனிதத்தன்மையற்ற நடத்தை மற்றும் தண்டனைகளுக்கு எதிரான உடன்படிக்கை உருவாயிற்று.

கூறுகள்

இவ்வுடன்படிக்கையில் 16 கூறுகள் உண்டு. அவை உரிமைகளைப் பற்றி விளக்குவனவாக உள்ளன.

1. குறிப்பிட்ட ஒருவரிடமிருந்து ஒரு தகவலையோ, ஒப்புதலையோ, வாக்குமூலத்தையோ பெறவேண்டி மனதாரத் தெரிந்தே, அவரது உடலுக்கும், உள்ளத்துக்கும் வலியையும், துன்பத்தையும் தரக்கூடிய செயலைச் செய்தல் சித்ரவதை என்று விவரிக்கின்றது. ஒருவர் செய்த தவறுக்காக தரப்பட்ட தண்டனை அளவுக்கு மீறியதாயிருப்பின் அதுவும் சித்ரவதையேயாகும். அரசு, அரசு அதிகாரி அல்லது அரசின் அமைப்பின் செயலால் ஒருவருக்குத் துன்பமோ, வலியோ ஏற்பட்டால் அச்செயல் சித்ரவதை எனப்படும். சட்டப்படி வழங்கப்பட்ட தண்டனைகளால் மேற்சொன்ன சிக்கல் எழுந்தால் அது சித்ரவதையாகாது.
2. தவறிழைப்போரை சித்ரவதை செய்வதைத் தடுக்க சட்டம், நீதி, நிர்வாகம் போன்ற வழிகளில் நடவடிக்கை எடுக்கும் உரிமை அரசுக்கு உண்டு. மாறாக, போர்ச் சூழல், நெருக்கடியான அசாதாரண நிலை போன்ற நேரங்களில் சித்ரவதை செய்ததற்கான காரணத்தை விளக்கத் தேவையில்லை. மேல்நிலை அதிகாரிகளின் ஆணையைக் காரணங்காட்டி சித்ரவதையை நியாயப்படுத்த முடியாது.

3. இவ்வடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொண்ட நாடுகளுள் ஒன்று, தன்நாட்டுக் குடிமகனை வேறு நாட்டு விசாரணைக்கு அனுப்ப வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டு அவன் சித்ரவதைக்கு ஆட்படக்கூடும் என்ற நிலை எழுந்தால் அவனை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பத் தேவையில்லை.
4. உடன்படிக்கை நாடுகளைத்தும் சித்ரவதை என்பது தன் நாட்டு கிரிமினல் சட்டப்படி குற்றம் என்பதைத் தெளிவுபட உறுதிசெய்ய வேண்டும். சித்ரவதை செய்ய முயற்சித்தல், சித்ரவதையில் பங்கு பெறல், அதற்கு ஒத்துழைத்தல் ஆகியனவும் குற்றங்களெனக் கருதப்படும்.
5. குற்றங்கள் ஒரு நாட்டின் அரசுக்குட்பட்ட தரை, வான் மற்றும் நீர்வழிப் பகுதிகளில் செய்யப்பட்டாலும் தன் நாட்டின் குடிமகனான குற்றவாளியை அரசுக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்த பின்னரே விசாரிக்க வேண்டும்.
6. அரசுக்கு கிடைத்த தகவல்கள் முறையாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு, ஒருவர் குற்றவாளி எனக் கருதப்பட்டால், அவர் அவ்வரசுக்கு உட்பட்ட எப்பகுதியில் இருந்தாலும் அவரை கைது செய்து காவலில் வைத்தல் போன்ற சட்டப்படியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். வேற்று நாட்டவர் ஒருவர் சித்ரவதை செய்திருந்தால் அவர் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அவர் நாட்டுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். அத்துடன் ஒரு அரசு மேற்கொண்ட விசாரணை அதன் முடிவு போன்றவை பற்றிய அறிக்கையை தவறு செய்தவரது நாட்டின் அரசுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.
7. சித்ரவதையின் அடிப்படையில் குற்றம் செய்தவரை, வழக்கு நடவடிக்கைகளுக்காகத் தகுந்த அலுவலரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

பொதுவான சட்டப்படியான நடவடிக்கைகளையே சித்ரவதைக் குற்றங்களிலும் எடுக்க வேண்டும். பெண் குற்றவாளிகளை நியாயமாக விசாரணைகள் செய்ய வேண்டும்.

8. பல நாடுகளுக்கிடையிலான ஒப்பந்தங்களின் அடிப்படையில் சித்ரவதைக்காக ஒரு குற்றவாளியை அவரது நாட்டின் அரசிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் இல்லையெனில் ஒரு நாட்டின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஒருவரை அந்த அரசிடம் ஒப்படைக்கலாம்.
9. சித்ரவதை சார்ந்த வழக்குகள் தொடர்பான சாட்சிகளையும் அரசுகள் பரிமாறிக் கொண்டு வழக்குகளை முறையாக நடத்த வகை செய்ய வேண்டும்.
10. சட்டத்தைச் செயல்படுத்துபவர்கள் சித்ரவதை சார்ந்த பல நிலைகளையும் அறிந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும். அதற்கான பயிற்சிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். சித்ரவதை தடுப்பு பற்றிய செயல்கள், கடமைகள் ஆகியன அனைத்துப் பிரிவினருக்கும் தெளிவாக விளக்கப்பட வேண்டும்.
11. சித்ரவதை செய்தவர்கள்மீது சட்டநடவடிக்கை எடுக்கும்போது அக்குற்றவாளியை எவ்வாறு நடத்த வேண்டுமென்பதற்கான விதிமுறைகளை மதிப்பிட்டுத் தீர்மானிக்க வேண்டும்.
12. ஒரு அரசுக்கு உட்பட்ட நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் சித்ரவதைக் குற்றம் நடந்ததற்கான தகுந்த முகாந்திரங்கள், சான்றுகள் இருந்தால் அவை முறையான விசாரணையின் மூலம், தகுந்த அதிகாரிகளின் துணையுடன் பாகுபாடற்ற முறையில் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

13. குறிப்பிட்ட ஆட்சிப் பகுதியில் உள்ள அரசு, தன்னுடைய பகுதியில் சித்ரவதை செய்யப்பட்டதாகக் கூறும் அனைவருக்கும் தக்கபடி முறையீடு செய்ய, அவர்கள் மீதான வழக்குகளை முறையாக விசாரித்து முடிவு செய்ய வகை செய்ய வேண்டும். புகார் செய்தவரையும் புகாருக்கு சாட்சியளித்தவரையும் பாதுகாக்கும் கடமை அரசுக்கு உண்டு. இவற்றைப் பெற சித்ரவதை செய்யப்பட்டவருக்கும் உரிமையுண்டு.
14. சித்ரவதை நடவடிக்கைகளால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு மறுவாழ்வும் இழப்பீடு பெறுவதற்கான உரிமைகளும் சட்டப்படி உள்ளன என்பதற்கு அனைத்து அரசுகளும் உத்தரவாதம் தரவேண்டும்.
15. சித்ரவதை செய்யப்பட்டதற்கான வாக்குமூலம் பெறப்பட்டபின் வாக்குமூலம் பெறப்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்பட்டால் அவ்வாக்குமூலத்தை சாட்சியாக ஏற்கக் கூடாது.
16. சித்ரவதை, கடுமையான நடவடிக்கைகள், மனிதத்தன்மையற்ற தண்டனை போன்றவற்றை அதிகாரிகள் மேற்கொள்ளாமல் தடுக்க வேண்டியது ஒவ்வொரு அரசின் கடமையாகும். பிரகடனத்தின் கூறுகளால் ஐக்கிய நாட்டவையானது மனித உரிமைகளின் முழுமையான பாதுகாவலன் என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது.